

πρωία

πρωία, η, ουσ. [<μτγν. πρωΐα], το πρωί. (Τραγούδι: **πρωίαν** σε είδον μαλλιά ξεπλεγμένα στους ώμους ριγμένα).

- **κάποια(ν) ωραία(ν) πρωία(ν)** ή **μια(ν) ωραία(ν) πρωία(ν)**, **α.** δηλώνει αόριστα μια μέρα και λέγεται συνήθως για κάτι δυσάρεστο, αλλά και ευχάριστο που συμβαίνει ξαφνικά: «αγωνίζεσαι μια ζωή να κάνεις λεφτά κι όταν αποφασίζεις κάποια στιγμή να τα χαρείς, έρχεται μια ωραία πρωία ένα καραμπινάτο έμφραγμα κι αντίο ζωή || ήταν καταχρεωμένος, ώσπου κάποια ωραία πρωία ήρθε και τον βρήκε ο φίλος του, που είχε έρθει απ' την Αμερική, και τον ξελάσπωσε». **β.** πολλές φορές, αναφέρεται και σε διήγηση: «στην αρχή ήταν πολύ διστακτικός, ώσπου μια ωραία πρωία πήρε την απόφαση να την επισκεφθεί στο σπίτι της».

- **μέχρι πρωίας**, από το βράδυ μέχρι τις πρωινές ώρες: «χτες βράδυ πήγαμε στα μπουζούκια και το γλεντήσαμε μέχρι πρωίας».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας